

Љубавна поезија – Славојка Кокић

ЈЕЛА

Накитили ме
засљепљујућим сјајем
Звијезде Витлејема,
па сад водим мудраце
до колијевке
жртвеног јагњета,
не би ли
грешне избавила...

А рођена
у дубини бескраја,
са жилом срчаницом
танано везаном
за искре радости
китећи васељену.
Тукли ме
олујни сњегови
у засјени среће.
Од тог бола
моје шишарке
постадоше
снажније и веће.

Градећи
домове среће
живим и постојим...

СОНЕТ О НЕМЈЕРЉИВОЈ ЉУБАВИ

Твој одлазак истка непреболну рану
у свјетлости дана ког сјећање чува,
немјерљива бол је слуга моме дану
кад елегију сјете вјетар задува.

А пуцало све је од љубавне моћи
када првим дахом задојила си ме,
сад ми сузе тешке натопише очи,
ријечи без одзива оживјеше риме.

Кад би љубав могла пјесмом да се мјери,
измјерила не би твоје успаванке,
рубљене у нади и очврслој вјери.

Видике мог неба штитиш загрљајем,
док дане ми грле руке његованке
и звијезде су јадне. За тебе их дајем!

ГЕОДА

1.

Твог
срца око
озарено
чило

витражем
љубави
покреће
било,

свети
благовјесник
свијетли
у мраку

навијек
уткан
у сунчеву
зраку

2.

Извор твог погледа, свјетлост жива
кад ти срца око распламса жар,
на час озарено згариште скрива
од вајкада чило, јер има неслућени дар.

Крхким витражем разасутих боја,
сніваш чар љубави налик свечаном звону,
док бруј покреће тврђаву неспокоја,
озвучи било, вјечној љубави спону.

Тај свемир свети у љубичастој магли
среће благовјесник, душевног мира дах,
заносно свијетли у олуји што нагли,
личи и мраку и смирају у исти мах.

Уклесан навијек у мог срца врата,
у молитву уткан Господу знану,
кристалисан у сунчеву боју злата,
налик на зраку из геода исткану.

ЈЕЦАЈИ МОЈЕ ДУШЕ

Још ти име дозивам вриском што тишину ноћи слама,
Ехо бола јечи у крхотинама минуле среће,
Цвилећи расипам продоран јецај што упит намеће
Ако је, дакле, свјетлост у теби тама, колика је тек тама?

Јецаји свијеће разобличавали су таму неба
Исткани нитима неслућене радости наших дана
Молитвено се одзивам на зов туге, попршта рана
Океану одбљеска суза, зар твог осмијеха треба.

Још само пјесмом дотичем даљину свјетлосних небеса
Ех, да ти у оку видим све што у љубави постоји,
Да ти оживим утихло срце мистеријом чудеса...

У располућеној души мук, казаљка времена стоји
Шапатом дозивам небо ткано од звјезданих завјеса
Енергијом сјећања моје срце наше часе броји.